

Το Ψοφίμι

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Χρονογράφημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, δημοσιευμένο στην εφημερίδα «Νέον Άστυ» στις 5 Αυγούστου 1906. Ένα σπαρταριστό στιγμιότυπο της «νεοελληνικής παθολογίας» από την πέννα του μεγάλου συγγραφέα.

Χρονογράφημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, δημοσιευμένο στην εφημερίδα Νέον Άστυ στις 5 Αυγούστου 1906. Ένα σπαρταριστό στιγμιότυπο της «νεοελληνικής παθολογίας» από την πέννα του μεγάλου συγγραφέα.

— Παρακαλώ, κύριε αστυφύλακα· εδώ απάνω, στο φράχτη, κοντά στον δρόμο, έχουν ρίψει ένα ψοφίμι, ένα μεγάλο σκυλί... Με τέτοια ζέστη, Ιούλιον μήνα... Θα μας κολλήση πανούκλα όλους εδώ... Ίσα-ίσα στο ψήλωμα, εδώ, που είν' έξοχικό μέρος... όπου έρχονται οι άνθρωποι να πάρουν λίγον αέρα καθαρόν!...

Ο ομιλών —ο κύριος Α.— ήτο παχύμισθος υπάλληλος της Κυβερνήσεως. Το δημόσιον του έδιδε, δια τας εκδουλεύσεις του, υπέρ τας τριακοσίας δραχμάς τον μήνα. Αλλά τας δραχμάς αυτὰς τας εθεώρει ως ιερὰς και δεν απεφάσιζε ν' αποκόψη λεπτὰ δι' ένα πτωχόν λούστρον, όπως σκάψη λάκκον και θάψη το ψοφίμι. Τοιαύτη θυσία θα του εφαινέτο ίσως μάλλον ιεροσυλία. Η δε οικία του έκειτο

πλησιέστατα εκεί, και ήτο ο πρώτος ενδιαφερόμενος.

Όθεν απηυθύνθη εις τον υπ' αριθ. 3 χιλιάδας τόσα αστυφύλακα. Ο αστυφύλαξ εφόρει λευκά, κι εσύχναζεν εις το εγγύς καφενεδάκι. Απήντησε δε λίαν προθύμως και φιλοφρόνως:

— Μάλιστα· τώρα, να πούμε εις ένα αστυφύλακα —μπορώ να πάω κι εγω— να πάρη κι ένα σκουπιδιάρη, να παν' να το πετάξουν αποκεί.

Κι εκάθισε στο καφενεδάκι, δια να διαβάση τα νέα της ημέρας.

Εν τω μεταξὺ ο κύριος Α. απηυθύνθη, εν απουσία του καφετζή, προς τον υπάλληλον του καφενείου, και του είπε:

— Δεν σας ήρθε σας η βρώμα;... Ειπὲ του κυρ Τάσου (το όνομα του καφετζή) να λάβη τα μέτρα του... δια να μην αρρωστήση όλος αυτός ο κόσμος που έρχεται να πάρη τον αέρα του εδώ επάνω.

Ο μικρὸς υπάλληλος έσεισε την κεφαλήν, ως να ήθελε να είπη: «Δεν βαρυέσθε: Καὶ ποιός θα φροντίση; Ό,τι εφροντίσατε σεις, ο πρώτος που ανεκαλύψατε αυτό το σπάνιον φαινόμενον».

Ο αστυφύλαξ, ως να εκεντρίσθηκε από την δευτέραν αυτήν αναψηλάφησιν του ζητήματος, εσηκώθη, εκοίταξε τριγύρω, και ευτυχώς εξάνοιξε μακρὰν ένα συνάδελφόν του, βαίνοντα εις πλάγιόν τινα δρόμον. Τον έκραξε, κι εκεῖνος ήλθε.

— Να σου πω, του λέγει: πας στο Τμήμα, να πης του σκοπού, να πη του σταθμάρχη, να στείλη ένα αστυφύλακα, να βρη ένα σκουπιδιάρη, να παν' εδῶ παραπάνω, που λέει ο κύριος εδώ... εἶν' ένα σκυλὶ ψόφιο... να το πάρουν απ' εκεί, να το πετάξουν πουθενά;

— Καλά...

Και ο δεύτερος αστυφύλαξ εκινήθη βραδύς, κατερχόμενος τον δρόμον.

Την νύκτα, όταν ο κ. Α. απεσύρετο δια να απέλθη οίκαδε, εις το φως της σελήνης, έστρεψε τα όμματα και την ρίνα προς το μέρος όπου είχεν ιδεί το δυσάρεστον πράγμα το πρωί. Τὸ ψοφίμι ήτο ακόμη εκεί, αναδίδον λοιμῶδη οσμήν.

Ο άνθρωπος, εν μεγάλη αδημονία, έκλεισε τα παράθυρά του, κι εκοιμήθη. Την άλλην πρωίαν, εις τὸ μικρὸν καφενεῖον ηύρε πάλιν τον αστυφύλακα.

— Δεν εκάματε τίποτε για το ψοφίμι που σας είπα;

— Μάλιστα· έστειλα είδηση στον σκοπό... ν' αναφέρη στο σταθμάρχη... να στείλη ένα αστυφύλακα —μπορούσα να πάω κι εγώ— να πάρη ένα σκουπιδιάρη, να παν να λάβουν μέτρα... Και δεν το πέταξαν;

— Πεταμένο είναι από προχθές· μάλλον έπρεπε να το θάψουν.

— Ας είναι, θα φροντίσω· τώρα πάω στο Τμήμα.

Την εσπέραν, όταν ο κυβερνητικὸς υπάλληλος επανήρχετο εις την οικίαν του, το ψοφίμι ήτο πάντοτε εκεί, δηλητηριάζον τον αέρα με την δυσωδίαν του.

Το πρωί, ο κ. Α. προς τον πρώτον αστυφύλακα:

— Μα δεν έγινε τίποτε για το ψοφίμι... Ζήτημα, βλέπω, κατήντησε κι αυτό... Καλά που δεν συνεδριάζει πλέον ή Βουλή, δια να γίνη επερώτησις...

— Τί; Δεν το σήκωσαν αποκεί; Περίεργο! Εγω έλαβα μέτρα. Ας είναι, ησυχάσατε. Σήμερα, χωρίς άλλο. Πάω επίτηδες να τους βιάσω, να στείλουν ένα αστυφύλακα —μπορώ να πάω και μόνος μου— με ένα σκουπιδιάρη...

Την επομένην νύκτα, ακόμη το ψοφίμι ήτο εκεί. Ευτυχώς είχε συννεφιάσει, και ήστραπτε ραγδαίως προς τον μαίστρον, εις τὰ ΒΔ του ορίζοντος. Ο κ. Α. μόλις επρόλαβε να φθάση εις την οικίαν, να κλείση τα παράθυρα, κι ενέσκηψε σφοδροτάτη θύελλα, άνεμος και βροχή, δροσιστική και παρήγορος.

Το πρωί, ανάμεσα εις το ηλλοιωμένον υγρόν έδαφος, μόλις εφάινοντο πλέον τα ίχνη τοῦ θνησιμαίου σκύλου, ολίγα μόνον γυμνά κόκκαλα του σκελετού· η ραγδαία βροχή είχε παρασύρει τας σαπράς σάρκας, και είχε διαλύσει την δυσοσμίαν.

Κι έτσι δεν έγινεν επερώτησις εις την Βουλήν. Μόνον έγινε χρονογράφημα εις εφημερίδα.

Πηγή: sansimera.gr